

Een prima idee

Achter de brede glazen wand lag de binnenbak, het deel van de manege waar overdekt gereden kon worden. Het was er net zo koud als buiten. Nania, de jonge vriendin van Lynn en Renee, stond in de binnenbak naast het zwarte paard van Renee. Ze wilde paard leren rijden en Renee was bereid haar de beginselen van deze edele kunst bij te brengen.

- Het is toch geen kunst? had Lynn gezegd.

- Wel degelijk is het een kunst, zei Renee.

Lynn zat aan de andere kant van het glas in de nieuwe kantine, waar zij aan een koekje knabbelde. Voor haar stond een dampende mok thee. Ze zag het leven zonnig in, al was het reeds herfst. In de kantine was het heerlijk warm.

- Het is een kunst, als je Nania paard kunt leren rijden, zei Lynn. Dat ben ik met je eens.

- Nania is jong, gezond en slim. Natuurlijk leert ze het.

- Ik moet het nog zien. Maar ik waardeer het zeer, dat je haar bij de hand wilt nemen.

- Ze is ook mijn vriendin.

- Ja, zei Lynn, maar ik heb het haar voorgesteld. Ze wilde aan sport gaan doen, zei ze. Nou, toen dacht ik meteen aan jou.

- Dat was dan een prima idee. Ik maak nog een amazone van die kleine.

- Ik hoop het van harte.

- We doen ons best.

- Zet 'm op! riep Lynn tegen de ruit, toen Nania een duim naar haar opstak.

Het glas dempte veel van het geluid. Als een paard in galop passeerde, hoorde je wel een dof geroffel, maar een gesprek en zelfs geschreeuw was niet te verstaan. Wellicht had de stalhouder daarom dit glas laten aanbrengen. Hij was een gelovig man en de vaste instructeur kon het vloeken niet laten.

Achter de bar stond een vrouw met haar keukendoek over een bordje te wrijven.

- Heeft ze nog nooit gereden? vroeg ze.

- Niet op een paard.

Verder was er niemand in de kantine. Renee mocht de binnenbak gebruiken voor de les, maar alleen als er niet gereden werd.

- Ze lijkt me sportief, zei de vrouw, die luisterde naar de naam Sjak.

- Die meid is zeer sportief. Ik heb haar eens een volwassen man neer zien slaan.

- Zo, dat is me wel een ferme tante. Waarom deed ze dat?

- Hij viel haar lastig, samen met nog een paar andere mannen.

- Dan kwam hij nog goed weg. Als ze mij zoiets flikten, ramde ik er een riek in.

- Waarin?

- In wat ik maar zie bewegen. Zonder bril zie ik niet goed.

- Dan moet je een bril dragen.

- Als ik een bril draag, vallen ze me niet lastig.

Ondertussen klom Nania op het paard van Renee. Friesje, heette de merrie. Het nobele dier was een enorm, zwart beest. Een Fries, maar veel groter dan Friezen gewoonlijk zijn. Omdat Renee zelf nogal groot was, had ze dit monster gekocht.

Renee begon de riemen van de stijgbeugels aan te passen.

- Rij je zelf ook? vroeg Sjak.

- Ik heb gereden toen ik nog een tiener was. Een jaartje of zo.

- Waarom ben je gestopt?

- Ik ging eigenlijk alleen maar naar de manege om mijn buurmeisje gezelschap te houden. Die vond paardrijden heel leuk.

- Rij je dan nooit op het paard van je vriendin?

- Al stoppen ze dat beest eerst in een dwangbuis.

- Friezen zijn aanhankelijke dieren.

- Vast wel. Ze is dol op Renee, maar de manier waarop ze naar mij loert, staat me niet aan.

- Het zijn je ogen, denk ik.
- Wat is er mis met mijn ogen? vroeg Lynn.
- Je hebt een beetje een rare blik.
- Ik heb toch geen rare blik?
- Dat weet ik niet, ik heb mijn bril niet op.
- Dan zal het wel meevallen.
- Ben je van hier? vroeg Sjok.
- Ik kom uit de stad. Of bedoel je uit Brabant?
- Nee, uit Brabant, dat hoor ik wel. Je bent niet van het dorp?
- Renee woont in het dorp.

Inmiddels liet Renee haar paard stapvoets lopen. Nania had de teugels vast, maar ze hield de leidsels te hoog. Renee, die naast Friesje bleef lopen, legde even een hand op Nania's linkerarm.

- Ik heb er heel wat over de grond zien rollen, zei de vrouw.
  - Werk je hier al lang?
  - Een week of drie.
  - Drie weken? zei Lynn verbaasd. O, wacht even, ik bedoel niet in de nieuwe kantine.
  - Ik dacht al. Nee, dan werk ik hier sinds de eerste dag.
  - De eerste dag? Ben je familie van de eigenaar?
  - Hij is mijn oudste broer.
  - Ja?
  - D'n stamhouder. Hij heeft alle kindsdelen gekocht, maar ik blijf hier gewoon wonen. Het kan hem niet veel schelen en zo heb ik wat te doen.
  - Vindt zijn vrouw dat niet vervelend?
  - Die komt hier niet.
  - Nu je het zegt, ik heb haar nog nooit in de stallen gezien.
  - Ze is een stadse. Die geven daar niks om.
  - Ik ben ook een stadse, zei Lynn.
  - Dat bedoel ik maar, zei Sjok. Daarom zit je hier en niet daar, op een paard.
- Sjok gebaarde naar de plek waar Friesje stil was blijven staan. Renee liep een stuk achteruit. Blijkbaar moest Nania naar haar toe komen rijden.
- Dat is ook de bedoeling, zei Lynn. Ik heb vaak genoeg in die koude binnenbak gestaan.
  - Het is zomer geweest.
  - En het wordt elk jaar weer winter. Dit wordt het derde jaar dat ik daar sta te vernikkelen, als het tegenzit.
  - Zijn jullie familie? vroeg Sjok.
  - Nee, waarom?
  - Nou, omdat jullie allebei nogal groot zijn en omdat je haar altijd gezelschap houdt.
  - De lengte is toeval, zei Lynn. Renee vind het gewoon gezellig als iemand bij haar in de binnenbak is.
  - Dat hoeft niet, zei Sjok. Vroeger zat een heel lange griet bij ons op school. Die had een vriendin, die was net zo lang. Een kleine vriendin had ze echt niet gewild.
  - Bij ons is het toeval, zei Lynn. Het maakt mij niet uit, hoe lang Renee is. Zij is overigens kleiner dan ik.
  - Ja?
  - Een halve centimeter.
  - Verschil moet er zijn. Dat gaat nog mis, daar.

Lynn zag het ook gebeuren. Friesje liep eerst stapvoets naar Renee, maar opeens zette ze een stap opzij. Ze probeerde weg te draven en dat was haar gelukt, als Renee niet vlug het hoofdstel had vastgepakt. Ondertussen sjoerde Nania aan de teugels, hetgeen nauwelijks effect had.

- Dat ging nog maar net goed, zei Lynn. Renee is al een keer het ziekenhuis in gerold door dat paard.
- Heb ik gehoord, zei Sjok, die het bordje neerzette en een ander bordje nam om te aaien. Ze viel er toch gewoon af?
- Friesje sloeg op hol.

- Schrok ze?
  - Nogal, en ze brak haar schouder.
  - Ik bedoel het paard.
  - Volgens mij niet. Het is gewoon een onbetrouwbaar beest.
  - Friezen zijn anders heel aanhankelijk.
  - Dat zei je al, maar ik heb zo m'n twijfels.
  - Het kan natuurlijk een zenuwlijder zijn. Die kunnen opeens raar gaan doen.
  - Fris, noemt Renee dat. Een fris paard.
  - Wij hadden vroeger een buurman, die had een paar kassen. Hij was heel fris. Toen hij niet meer op verlov mocht, heeft onze Jan zijn grond gekocht. Ondertussen is dat stuk al twee keer zoveel waard.
  - Een slimme man, die broer van je.
  - Hij ruikt gewoon waar geld in zit. Ons moeder lag koud onder de grond, of hij had van de boerderij al een manege gemaakt.
  - Mag dat zomaar? Daar heb je toch een vergunning voor nodig?
  - Dat weet ik niet. We hadden al paarden, dus waarom zou hij een vergunning aanvragen? Of het nu een werkpaard is of een manegepaard, ze schijten toch allemaal hetzelfde. Trouwens, de zoon van de burgemeester is hier instructeur. Ze wilden hem nergens anders hebben, maar onze Jan vond hem wel goedkoop.
  - Waarom wilden ze hem nergens hebben? vroeg Lynn nieuwsgierig.
  - Ik denk dat ze hem een beetje te fris vinden. Onze leerlingen beleven veel plezier aan hem. In de binnenbak steeg Nania af. Omdat Friesje onrustig bleef, ging ze achter Renee staan.
  - Het is al afgelopen, zei Lynn.
  - Ze zou een manegepaard moeten nemen, een makke, om het te leren.
- Nania liep naast Renee, die Friesje met zich meetrok, naar de uitgang van de binnenbak. De les had nog geen tien minuten geduurd.
- Het valt niet mee, zuchtte Lynn.
  - Paardrijden, bedoel je?
  - Ook. Maar om iets zo te regelen, dat het niet misloopt.
  - Er loopt altijd iets mis.
  - Dat hoeft niet, zei Lynn, die verwonderd naar het plafond keek.
  - Het regent, zei Sjuk. Je hoort de regen op het dak.
  - O... Nou, gelukkig zitten we droog.
  - Het is een mooie kantine.
  - Zeker... Daar heb je ze.
- De deur tussen de stallen en de kantine ging piepend open. Nania kwam naar binnen. Aan haar gezicht te zien, was ze alweer gekomen.
- Zo, Nania, zei Lynn, en hoe was je vuurdoop?
  - Schenken ze hier alcohol? vroeg Nania.
  - Nee, zei Sjuk. Sport en alcohol gaan niet samen.
  - Doe me dan maar een koffie.
  - Een koffie voor de jongedame, herhaalde Sjuk.
  - Waar is Renee? vroeg Lynn, terwijl Nania een stoel naar achteren trok en neerplofte.
- Nania keek even naar de deur.
- Die komt zo. Maar de volgende keer wil ze een paard lenen. Ze zegt dat haar paard niet zo geschikt is om mee te beginnen.
  - Dat lijkt me inderdaad beter, zei Lynn. Friesje is te gevaarlijk.
  - Ik vind het wel een mooi paard. Als ze maar niet zo'n sukkelig manegepaard uitzoekt.
  - Och, om het te leren.
  - Er staat toevallig nog een paard dat nodig wat beweging moet krijgen, zei Sjuk. Een schimmel.
  - Een schimmel? Een witte? zei Nania verheugd.
  - Het paard van Sinterklaas, zei Sjuk droog.
  - Zou dat mogen? vroeg Lynn.

- Van mij wel. Onze Jan klaagde laatst nog dat de verzorgster maar zelden op komt dagen. Nu moet hij de schimmel borstelen.

- Is het een verzorgpaard?

- Ja. Dat doen we dus nooit meer, een paard laten verzorgen door een scholier.

De deur ging weer open.

- Renee! riep Nania, we hebben een paard!

- De schimmel, zei Sjok laconiek.

- Snow? zei Renee verrast. Dat is wel een mak paard. Mogen wij die voor de lessen gebruiken?

- Als je hem daarna borstelt. Dan is onze Jan ook weer blij.

- Ja, natuurlijk, zei Renee. Goh, wat een meevaller... Nou, wat zullen we doen, Nania? Doorgaan, of heb je er al genoeg van? Anders ga ik even met Friesje rijden. Ik heb haar nog niet afgezadeld.

Nania stond meteen op. Bij het passeren nam ze Renee bij een arm.

- Tot straks, zei ze. Even later viel de kantinedeur achter hen dicht.

- En je koffie dan? riep Sjok.

Lynn schudde gelaten nee.

- Snotneus, zei Sjok. Afijn, onze Jan zal blij zijn.

- Heeft de eigenaar geen tijd om de schimmel te verzorgen?

- Die zit nog een half jaar in het buitenland. Hij had zelf een scholier gevonden die voor de schimmel zou zorgen, maar je kon zo aan dat kind zien, dat ze niet vaak zou komen. Een en al make-up, en dat voor een meid van dertien. Die denkt dat paarden door regenbogen vliegen en naar viooltjes ruiken. Maar zoals ik al zei, of het nou een werkpaard is...

- Of een manegepaard, ze schijten allemaal hetzelfde.

- Weet jij het ook? zei Sjok.

- Ik weet het, zei Lynn.

- Lust je toevallig koffie?

- Nee, maar als je nou ophoudt met bordjes wrijven en je komt hier zitten met die koffie, dan kijken we samen of er nog wat te lachen valt.

- Daar zeg ik geen nee tegen, zei Sjok. Wie betaalt de koffie? Ik heb 'm al aangeslagen.

- Ik.

- Dat hoor ik graag. Ik moet nog even naar achteren. Hou voor mij de stand bij.

- Zou het misgaan, denk je?

- Nee, niet echt, zei Sjok. Het is al knap als ze die schimmel wakker weten te krijgen. Maar een beginner is altijd leuk om te zien.

- Is het droog?

Sjok staarde even omhoog naar het plafond.

- Het lijkt er wel op, zei ze. Ik ben zo terug.

Lynn liet haar gaan en keek de manege in. Die was nog leeg. Als Nania het werkelijk zo leuk vond, dan kon zij misschien de verzorging van de schimmel op zich nemen. Het leek haar een aardig gezicht, Renee en Nania naast elkaar, op de zwarte Fries en de witte schimmel. Ze zouden er allebei veel plezier aan beleven.

Maar ja, dacht ze, het valt niet mee om iets zo te regelen dat het niet misloopt. Evenzogoed trapt Friesje die schimmel het abattoir in. Eerst moet Nania maar eens leren rijden, de rest zien we later wel.

Sjok kwam alweer terug. Ze hield een cake vast, nam van de bar twee schone bordjes en een mes mee, en ging tegenover Lynn zitten.

- Zelf gebakken, zei ze. Daar heeft onze Jan niks over te zeggen.

- Lekker, zei Lynn. Kijk, ze gaan de schimmel hier zadelen.

Nania had dit keer het paard bij het hoofdstel vast. Renee droeg het zadel. De schimmel liep braaf mee naar het midden van de binnenbak.

- Heel verstandig, zei Sjok, om haar zelf het paard te laten zadelen. Beginnen bij het begin.

- Ik snap niet, zei Lynn, waar ze zin in hebben.

- Je hebt toch paard gereden?

- Ja, vroeger, toen ik nog een kind was.
- Mij, zei Sjok, krijgen ze er ook niet op.
- Je rijdt geen paard? zei Lynn verbaasd.

Sjok zette een schoteltje met daarop een dikke plak cake bij Lynn neer.

- Dankjewel.
- Nee, zei Sjok, ik begin er niet aan.
- Ik dacht, omdat je er verstand van hebt...
- Een groenteboer weet ook veel van groente, maar zelf eet hij het misschien niet. Ik zei het al, ik heb er heel wat door de bak zien rollen. Da's pas leerzaam.
- Ja, glimlachte Lynn, leerzaam genoeg om er niet aan te willen beginnen.
- Zo is dat, zei Sjok. Hierbinnen is het veel veiliger.
- En warmer. Mooie kantine, trouwens.
- Dat dacht ik ook. Hoe vind je de cake?

Lynn nam een hapje, knikte en zei:

- Prima. Een goed stuk werk.
- Van ons moeder geleerd. Maar onze Jan lust 'm niet.
- Het is een schande.
- Hij doet z'n best. Hij lijkt meer op onze pa.
- Is hij al lang dood?
- Onze pa?
- Ja.
- Een jaartje of vijftien. Dat had niet hoeven, trouwens, maar hij wilde de dokter niet laten komen. Hij vond dat te duur. Als particulier moest hij zelf betalen. Dat was toen nog zo.
- Jammer, zei Lynn.
- Ja.
- Maar de cake is lekker.
- Dat is hij, al zeg ik het zelf. Ze gaat het proberen.

Nania klom op het paard, waarna Renee de beugelriemen controleerde.

- Nou ja, zei Sjok, de schimmel is in ieder geval even z'n hok uit. Niet dat hij er behoefte aan heeft. Het is een luie doerak.
- Dan loopt ze in ieder geval geen gevaar.
- Ze zou in slaap kunnen sukkelen en uit het zadel vallen.
- Aan die snoet van haar te zien, vindt ze het veel te spannend.
- Dat zou kunnen, ik zie dat niet zo goed.
- O ja, je hebt je bril niet op.
- Nee.
- Anders vallen ze je niet lastig.
- Straks komt een leuke vent. Die rijdt elke avond even op z'n vos, maar ik denk dat hij stiekem voor mij komt.
- Ik wens je veel succes.
- Dank je. Vind je de cake echt lekker?
- Heerlijk.
- Van ons moeder.
- Dat weet ik.
- Ze krijgen mij er niet op.
- Nee, zei Lynn, mij ook niet. Hoor ik nu warempel hagel op het dak? Het lijkt wel winter. Is de verwarming in orde?
- Die is gloednieuw.

In de binnenbak liet Renee de schimmel een rondje lopen, terwijl Nania de teugels vasthield alsof ze een hoge en brede kruiwagen voor zich uit duwde. Renee glimlachte geamuseerd. Ze keek naar Lynn, die even een duim opstak.

Alsof ik je niet door heb, dacht Renee. Maar goed, het kan best leuk zijn om samen met Nania naar de

stal te gaan, in plaats van met Lynn. Samen rijden, samen de paarden verzorgen...
Lynn applaudisseerde achter het glas, omdat Nania trots liet zien dat ze zelfstandig de teugels vast mocht houden, maar het was Renee die sierlijk een buiging maakte, voor de doortraptheid van haar beste vriendin.